

Krantenarchief
20 augustus 2008
Adri Vermaat

Piet Doedens moet zijn toga opbergen

Advocaat herstelt moeizaam na hersenbloeding

De kleurrijke advocaat Piet Doedens keert niet terug in de rechtszaal. De gevolgen van een hersenbloeding dwingen hem te stoppen.

Piet Doedens (65) had zich zijn afscheid van de advocatuur anders voorgesteld. Bevlogen, succesvol en populair onder (potentiële) cliënten als hij is, leek zijn pensioen slechts een papieren tijger. Maar de hersenbloeding die hem een jaar geleden deels verlamde, en het moeizame herstelproces dat erop volgde, dwingen hem te stoppen.

Piet Doedens is niet alleen een goede advocaat. Hij is ook muziekliefhebber en hij houdt van antiek, van psychologie én van stijl. In dit laatste opzicht lijkt hij op detective Hercule Poirot, de Belgische speurderscreatie van Agatha Christie. Beiden zijn allerminst bescheiden, gekleed in driedelig kostuum met opvallend vest en dito stropdas, nadrukkelijk aanwezig bij iedere gelegenheid en zelfs op de meest precaire momenten van hun bestaan onverminderd charmant.

Zoals voor alles en iedereen, geldt ook voor Doedens dat over smaak valt te twisten. Zijn kantoor in Utrecht met tal van opgezette dieren, waaronder ooit een poema, zag er indrukwekkend uit, maar was niet uitnodigend. Alleen zijn aanwezigheid maakte alles goed. Niet in het minst vanwege zijn doorgaans scherpe toon en boeiende vertelkunst.

Dat juist zware drugscriminelen en moordenaars, naar het leek soms zelfs met plezier, een beroep op hem deden, verbaasde hem niet. „Het is net als met topsporters, die willen ook allemaal Ted Troost”, zei hij in 1995 in NRC Handelsblad, de vergelijking trekkend met de destijds in hoge sportkringen populaire haptonoom.

Hoewel hij laat, pas op zijn 27ste, aan zijn rechtenstudie begon, werkte hij zich snel omhoog. Zijn leermeester was Maastrichtenaar Max Moszkowicz, bij wie hij zeven jaar werkte. In 1980 keerde hij terug naar Utrecht, waar hij met dikwijls geruchtmakende zaken de aandacht op zich vestigde. Dat deed hij onder meer in de strafzaken rond Johan V., alias De Hakkelaar, drugsbaron Charles Zwolsman, de Zwarte Cobra, de Puttense moord en de Zaanse paskamermoord. Zijn vrije tijd, bijvoorbeeld de zondagochtend, benutte hij door journalisten terug te bellen die hem eerder vergeefs hadden gebeld.

Zijn scherpe toon en vaak provocerende houding in de rechtszaal heeft niet altijd een ieder kunnen bekoren. Hij liet merken dat hij een broertje dood heeft aan welk langdurig betoog dan ook. „Flauwekul ophangen is iets waar ik niet tegen kan, en helemaal niet in de rechtbank”, zei hij eens. „Dan krijg ik kriebels en zeg ik er iets van, wat men hiervan ook vindt.” Zijn pleidooien hield hij in de regel beperkt. Dit niet uit oogpunt van efficiency, maar omdat het zijn vaste overtuiging is dat een advocaat een rechter moet blijven 'boeien'.

Hij kreeg te maken met kritiek als zou hij een verlengstuk zijn van het grootste geboefte. Geduldig legde hij dan uit dat alleen de suggestie al onzinnig was. Dat hij niet meer of anders deed dan zijn

werk en dat hij jegens al zijn cliënten afstand bewaarde door hen nooit te tutoyeren. De schok was voor hem daarom ongekend, toen hij ruim twintig jaar geleden op verdenking van het aanzetten tot meeneed zelf werd opgepakt. Het voelde als de ultieme vernedering, al werd zijn zaak naderhand geseponeerd.

© Trouw 2009, op dit artikel rust copyright.

Ook ideeën over een (iets) betere wereld?

Lees Trouw. De betere krant.